

Hainele noi ale fiului risipitor

Pentru studiul de săptămâna aceasta, citește:
Gen. 4,1-8; 25,25-34; Luca 15,4-32; Ioan 1,9.10; Rom. 5,12-20.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Dar trebuie să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.” (Luca 15,32)

Unii oameni au privilegiul de a se naște într-o familie credincioasă, astfel că din fragedă pruncie merg la biserică, în tinerețe sunt nelipsiți de la serviciile divine și, chiar adulți fiind, biserica este în continuare un punct de reper major în viața lor. Dacă s-ar face un sondaj în dreptul acestor oameni, probabil că mulți dintre ei nu s-ar identifica nicidecum cu fiul risipitor, ci, mai degrabă, cu fiul cel mare care, ascultător fiind, a rămas întreaga viață lângă tatăl său, urmându-i sfaturile și poruncile.

Însă concluzia parabolei poate fi una tristă pentru aceștia, deoarece fiul cel mic s-a întors, a fost primit, și harul Tatălui i-a refăcut viața. Despre fiul cel mare însă, nu se știe dacă a plecat supărat în lumea de afară sau, într-un final, a acceptat să intre și el în casă și să se bucure împreună cu familia de sărbătoarea neașteptată.

Cert este că noi, oamenii păcătoși, avem nevoie de un singur lucru: avem nevoie să cunoaștem personal harul și făgăduința prezentate de Domnul Isus în parabola fiului risipitor.

1. Ce ni se spune în Luca 15,11?

În această parabolă, cei doi fii reprezintă două tipuri de caracter. Fiul cel mare este, în aparență, simbolul loialității, al perseverenței și al hărniciei. Fiul cel mic este opusul celui mare: nu vrea să muncească, nu vrea să dea socoteală nimănui și nu vrea să fie un om responsabil. Amândoi provin din aceeași familie. Probabil că amândoi au avut parte de aceeași dragoste părintească. Însă, în aparență, un fiu era respectuos, iar celălalt era nerespectuos. Care a fost cauza?

2. Ce alte familii din Biblie se aseamănă cu familia din această parabolă? Gen. 4,1-8; 25,24-34.

Există un fenomen ciudat: copiii aceleiași familii, care trăiesc sub același acoperiș, au parte de aceleași sfaturi, de aceeași dragoste, aceeași hrană și aceeași educație, ajung să fie foarte diferiți unul de altul – unul este credincios, spiritual și hotărât să-I slujească Domnului, iar celălalt alege, din diverse motive, să meargă în direcția opusă. Situația aceasta este greu de explicat, însă ea ne dovedește că omul este înzestrat cu putere de alegere. Unii consideră important faptul că, în parabola aceasta, fiul *cel mic* s-a răzvrătit. Însă cine poate ști motivul pentru care a ales să se răzvrătească?

3. Ce învățăm din modul în care a răspuns tatăl la cererea acestui fiu? Ce ne spune aceasta despre Dumnezeu? Luca 15,12

Textul nu precizează ce au discutat tatăl și fiul sau dacă tatăl i s-a împotrivit, dacă i-a cerut să se mai gândească, să nu se pripească și să aibă grijă ce hotărâre ia. Poate că i-a spus toate acestea, dar, în cele din urmă, i-a dat fiului partea de avere și el a plecat. Principiul acesta se găsește peste tot în Biblie: Dumnezeu le dă oamenilor libertate să aleagă ce vor, să meargă unde vor și să trăiască așa cum vor. Dar, după cum știm, deciziile noastre sunt urmate de anumite consecințe pe care nu le putem prevedea întotdeauna.

Ce consecințe ai suferit din cauza deciziilor luate în ultima vreme? Din nefericire, nu putem să dăm timpul înapoi, deși uneori ne-am dori acest lucru.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să discute (1) despre reacția tatălui la cererea fiului risipitor de a pleca de acasă și (2) despre reacția tatălui când el s-a întors acasă, în comparație cu reacția fratelui mai mare.

La nivelul sentimentelor: Să simtă compasiunea pe care Tatăl o manifestă față de păcătosul pocăit și să o manifeste în viața lor.

La nivel practic: Să se iubească pe ei înșiși și pe semenii lor, manifestând compasiunea și iertarea pe care li le-a arătat Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Iertarea tatălui

- A. Cum reacționează tatăl atunci când fiul îi cere jumătate din avere și își exprimă dorința de a pleca de acasă?
- B. Care este atitudinea tatălui față de fiul lui în perioada în care acesta este plecat de acasă?
- C. Cum îl tratează tatăl pe fiul risipitor când acesta revine acasă? Cum se poartă fiul mai mare?

II. Sentimente: Cu brațele deschise

- A. Dumnezeu îi primește cu brațele deschise pe păcătoșii pocăiți. Ce atitudine ar trebui să avem și noi față de noi înșine și față de cei din jurul nostru?

III. Practic: O dragoste dumnezeiască

- A. Cum ne putem deprinde să manifestăm dragoste și compasiune față de ceilalți, în loc să îi judecăm și să îi criticăm?
- B. Există în biserică vreo persoană care are nevoie de o primire prietenoasă? Cum putem să o ajutăm?

Rezumat: Tatăl îi dă fiului risipitor libertatea de a pleca de acasă, însă îl așteaptă continuu să se întoarcă. Când fiul se întoarce, tatăl îl acoperă cu haina lui prețioasă și se bucură de el, de parcă ar fi înviat din morți.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Parabola fiului risipitor ilustrează atitudinea plină de îndurare a lui Dumnezeu față de copiii Săi pier-

Încearcă să ți-l imaginezi pe acest tată stând și privind cum fiul lui cel mic își face bagajul și pleacă. Poate că l-a întrebat unde pleacă, unde intenționează să lucreze, ce visuri are pentru viitor. Nu știm care au fost răspunsurile fiului celui mic. Probabil că nu au fost prea încurajatoare, cel puțin nu pentru tatăl lui. Însă fiul avea speranțe mari!

Și de ce nu? Era tânăr, avea spirit de aventură, avea bani de cheltuială și putea să călătorească oriunde. Probabil că viața la țară, în gospodăria tatălui, i se părea plictisitoare față de tot ceea ce putea să-i ofere lumea.

4. Ce fel de pocăință este înfățișată în Luca 15,13-19? Fiul regretă ce a făcut sau regretă doar *consecințele* faptelor lui? Ce indicii avem în text în această privință?

Nu știm cum s-ar fi sfârșit această parabolă, dacă fiului risipitor i-ar fi mers bine. Să presupunem că nu și-ar fi cheltuit toți banii și că s-ar fi bucurat de prosperitate. Este foarte puțin probabil că el și-ar mai fi dorit să se întoarcă la tatăl lui, nu-i așa? Cine dintre noi nu a regretat amarnic nu atât săvârșirea păcatului, cât consecințele lui, mai ales atunci când a fost dat în vileag? Chiar și cel mai înrăit păgân va regreta că a comis adulter, dacă se îmbolnăvește de o boală cu transmitere sexuală. Dar părerea de rău pentru suferința îndurată din cauza unor decizii greșite nu are nicio legătură cu creștinismul.

Ce putem spune despre fiul risipitor? Nu există nicio îndoială că situația grea în care a ajuns l-a determinat să-și schimbe atitudinea, lucru care probabil că nu s-ar fi întâmplat în alte circumstanțe. Gândurile lui, așa cum ne sunt prezentate în text, ne dezvăluie o umilință adevărată și conștientizarea faptului că păcătuse împotriva tatălui său și împotriva lui Dumnezeu. Pledoaria pe care și-a pregătit-o în gând pare a ne arăta că pocăința lui era sinceră.

Uneori, avem nevoie să suportăm anumite consecințe, ca să ne trezim la realitate și să înțelegem ce este păcatul. De-abia atunci când suferim din cauza faptelor noastre, le regretăm cu adevărat. Însă ar fi mult mai bine să ne ferim de păcat, ca să fim scutiți de această suferință și de regretul de a-l fi săvârșit.

duți. Dumnezeu îi primește cu bucurie pe păcătoșii care se întorc la El și, mai mult, îi așteaptă, le iese în întâmpinare când sunt încă departe de „casă” și îi acoperă cu haina iertării și a dragostei Sale.

Parabola fiului risipitor este a treia parabolă din Luca 15. Isus a spus aceste parabole pentru a ilustra trei tipuri de oameni pierduți. În prima parabolă, oaia rătăcită nu poate să se întorcă singură la staul. În a doua parabolă, banul pierdut nu știe cu câtă ardoare este căutat și nu-și dă seama nici măcar că s-a pierdut. În a treia parabolă, fiul risipitor știe că este pierdut și știe drumul înapoi spre casă.

Activitate introductivă: Faceți împreună cu grupa o listă cât mai lungă cu păcatele fiului risipitor, de exemplu: lăcomie, egoism, răzvrătire, nechibzuință, obrăznicie, risipă, desfrâu, plăcerea de a „se da mare” etc.

De discutat: Roagă-i pe membrii grupei să mediteze la faptul că tatăl a iertat toate păcatele fiului risipitor, deși erau foarte multe. (Câte dintre ele vă sunt „cunoscute”?) Tot la fel, El ne iartă și pe noi atunci când ne întoarcem la El.

2. APROFUNDEAZĂ!

Text biblic: „Căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.» Și au început să se veselească” (Luca 15,24).

Pentru instructor: La o citire superficială, parabola fiului risipitor pare a fi o poveste simplă despre un băiat născut într-o familie bogată, care cheltuiește banii primiți de la tatăl lui, rămâne sărac și singur și își vine în fire de-abia când ajunge îngrijitor la porci.

Povestea aceasta simplă și concisă conține câteva gânduri profunde, esențiale pentru înțelegerea harului minunat și a iertării uimitoare cu care ne primește Dumnezeu la Sine.

Comentariu biblic

Parabola fiului risipitor poate fi împărțită în patru fragmente, după etapele pe care le parcurge creștinul pe drumul de întoarcere la Dumnezeu:

I. Pierderea fiului risipitor

(Recitește împreună cu grupa Luca 15,11-32.)

Pierderea este de fapt dublă.

Dumnezeu a pierdut un copil. Ioan 3,16 ne spune că Tatăl îi iubește pe copiii Lui atât de mult, încât nu poate suporta această pierdere și Îl trimite pe Fiul Lui să moară în locul lor.

În prima parte a secolului XX, romancierul Thomas Wolfe a scris o carte cu titlul *Nu poți să te mai întorci acasă* [You Can't Go Home Again], despre un bărbat născut într-o familie săracă din sudul Statelor Unite, care pleacă de acasă, ajunge în New York, devine un scriitor celebru și apoi încearcă să se întoarcă în familia lui. Tranziția nu este ușoară și de aici vine și titlul cărții.

5. În această parabolă cine are inițiativa întoarcerii? Compară cu parabola oii pierdute și cu parabola banului pierdut (Luca 15,4-10). Care este deosebirea dintre aceste parabole?

În aceste două parabole, banul și oaia probabil că nu știau că sunt pierdute (mai ales în cazul banului) și nu puteau să se întoarcă la stăpân chiar dacă ar fi încercat; însă fiul risipitor a întors spatele adevărului, dacă am putea spune așa, și nu și-a dat seama că era pierdut decât atunci când a ajuns să fie înconjurat de întuneric (vezi Ioan 11,9,10). De-a lungul istoriei mântuirii, Dumnezeu a lucrat cu oameni care, deși au avut lumina, au întors spatele acestei lumini și au umblat în întuneric. Vestea bună din această parabolă este că Dumnezeu este gata să-i primească înapoi chiar și pe *aceia* care I-au întors spatele, deși au cunoscut bunătatea și dragostea Lui. Tânărul din parabolă a ales singur să plece și a ales singur să se întoarcă. La fel trebuie să alegem și noi.

6. În ce context spune Domnul Isus aceste parabole? Luca 5,1,2

Observă cât de diferiți sunt oamenii care-L ascultă. Cât de impresionant este faptul că Isus nu le vorbește despre evenimentele din vremea sfârșitului sau despre condamnarea păcătoșilor, ci despre dragostea și grija Tatălui pentru toți cei pierduți, indiferent de cauzele pentru care au ajuns în situația aceasta!

Ai cunoscut oameni care I-au întors spatele lui Dumnezeu? Când citești parabola aceasta, ai încredere că ei se mai pot întoarce acasă? Este important să ne rugăm cu toții pentru aceia care nu au învățat încă lecția dureroasă a fiului risipitor!

Copilul L-a pierdut pe Tatăl. Păcatul ne desparte de Tatăl. Isaia declară: „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeu vostru” (Is. 59,2). În parabola fiului risipitor, fiul s-a pierdut din cauza ambiției. Ambiția ne determină să ne risipim viața cu lucrurile din lumea aceasta, să ne concentrăm atenția asupra bunurilor materiale și nu asupra dimensiunii spirituale.

De discutat: Prin ce se deosebește fiul risipitor de oaia pierdută (Luca 15,4-7) și de banul pierdut (Luca 15,8-10)?

II. Culegem ce am semănat

Având banii asigurați, fiul risipitor a cedat ispitei plăcerii și s-a avântat într-o viață plină de păcat, risipind toată moștenirea pe petreceri, băutura și femei desfrânate. La sfârșit a cules roadele care, din nefericire, nu au fost puține. Păcatele i-au răpit nu numai banii și bunurile, ci și demnitatea, respectul de sine, reputația, nevinovăția și liniștea conștiinței. „Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică” (Gal. 6,7,8).

Observăm că, în momentul în care a dat de necaz, fiul risipitor a cerut ajutor de la „unul din locuitorii țării aceleia”, și nu de la tatăl lui. Locuitorul acela nu îl iubea, ci îl asuprea, întrucât îl plătea puțin într-o perioadă economică grea, folosindu-l ca îngrijitor la porci. Poate că omul acesta îi fusese „prieteni” odată și profitase de risipa lui. Însă, când banii s-au terminat, fiul risipitor a sperat că „prietenui” avea să-și aducă aminte de generozitatea lui și de vremurile bune în care l-a ajutat cu bani. Este posibil ca locuitorul acesta să-l fi cunoscut pe tatăl băiatului. Poate că fiul risipitor se aștepta să fie ajutat datorită numelui bun al tatălui său. Dar țara a fost lovită de o foamete și nu mai conta cine era el sau cine era tatăl lui. Nu îi mai rămânea decât să îngrijească de porci, ca să nu moară de foame. Astfel, acest băiat născut într-o familie înstărită și privilegiată, înconjurat de servitori care erau gata să-i satisfacă orice nevoie, ajunge să trăiască de azi pe mâine într-o cocină de porci. Ce întorsătură pot lua lucrurile în viață, mai ales atunci când facem ceva ce știm că este greșit!

III. Întoarcerea acasă

Decizia de a se întoarce acasă a fost precedată de câțiva pași preliminari, care, la rândul lor, au fost determinați de un factor declanșator. Ceva s-a petrecut în sufletul lui înainte să ia decizia de a se întoarce. Biblia spune că el „și-a venit în fire” – un alt fel de a spune că a dat de fundul gropii sau, în cazul lui, de cotelul de porci.

După cum am văzut, fiul risipitor a trebuit să ia singur decizia de a se întoarce. Tatăl nu a putut să-l constrângă. Dumnezeu nu forțează pe nimeni să I se supună. El nu l-a forțat pe Satana să I se supună în cer, nu i-a forțat nici pe Adam și pe Eva să I se supună în Eden și de ce ne-ar forța pe noi acum, când consecințele neascultării au produs deja atâta dezastru în lume? (Rom. 5,12-20.21)

7. Ce face tatăl când aude mărturisirea fiului? Câte penitențe și câte fapte bune i-a cerut să facă pentru a fi primit? Ce înseamnă aceasta pentru noi? Luca 15,20-24 (Vezi și Ier. 31,17-20)

Fiul și-a mărturisit păcatul, dar tatăl ne face impresia că nici nu aude mărturisirea lui. Faptele se derulează în următoarea ordine: tatăl aleargă în întâmpinarea fiului, cade pe grumazul lui și îl sărută mult. Fără îndoială că a primit mărturisirea lui, deși probabil că aceasta i-a făcut bine mai mult fiului decât tatălui; dar, în momentul acela, faptele fiului vorbeau mai tare decât cuvintele.

După aceea, tatăl le spune slujitorilor să aducă „haina cea mai bună” și să îl îmbrace cu ea. Cuvântul grecesc tradus aici cu „cea mai bună” înseamnă și „cea dintâi” sau „cea de frunte”. Tatăl i-a dat tot ce avea mai bun.

Dar să ne gândim și la context: fiul trăise în sărăcie și probabil că s-a întors acasă în niște haine ponosite (doar lucrase ca îngrijitor la porci!). Contrastul dintre hainele pe care le purta când l-a îmbrățișat tatăl (observăm că tatăl nu așteaptă ca fiul să se schimbe, pentru ca să-l poată îmbrățișa) și haina cu care a fost acoperit nu putea fi mai izbitor!

Înțelegem de aici, printre altele, că refacerea relației dintre tată și fiu a fost în momentul acela completă. Dacă „haina cea mai bună” este simbolul hainei neprihănirii lui Hristos, atunci fiul risipitor nici nu mai avea nevoie de altceva. El se pocăise, își mărturisise greșeala și renunțase la căile lui. Tatăl s-a ocupat de restul. Ce frumoasă ilustrare a Planului de Mântuire!

Tatăl nu rostește nici măcar o dată cuvintele: „Ți-am spus eu!” Nici nu era nevoie de ele. Păcătosul culege oricum roadele răzvrătirii sale. În relația noastră cu oamenii care se întorc la Domnul, cum putem învăța să nu-i respingem din cauza păcatelor lor?

În acest moment zero, el și-a cercetat sufletul cu onestitate, comparând situația în care ajunsese cu viața pe care o ducea în casa tatălui lui. Putem oare spera vreodată să ne îndreptăm viața, dacă nu ne cercetăm pe noi înșine cu sinceritate și dacă nu aflăm cine suntem de fapt?

El a recunoscut că a făcut o mare greșeală – că a păcătuit împotriva cerului și împotriva tatălui său. Adeseori, noi nu reușim să ne vedem greșelile decât dacă urmările lor sunt suficient de evidente!

El și-a dat seama cât de nevrednic era, iar lucrul acesta l-a ajutat să înțeleagă cât de multă nevoie avea de tatăl lui. Tot la fel și noi ar trebui să ne dăm seama de nevoia noastră după Tatăl ceresc.

Dar el nu s-a oprit aici, ci a trecut la fapte. Nu a socotit că era suficient să se lamenteze de starea lui și să-și dea seama cât de bine o dusesse la tatăl lui. Nimeni nu-și poate schimba situația mulțumindu-se cu înțelegerea lucrurilor, fără să facă nimic concret. Trebuie să te ridici și să pleci de la porci. Fiul risipitor s-a ridicat și a plecat înapoi la tatăl lui.

La prima vedere, am putea trage concluzia că el s-a întors acasă din rațiuni pur materialiste, că se gândea doar cât de bine avea să-i fie. El singur spune că, în casa tatălui său, până și servitorii aveau parte de o mâncare mai bună decât avea el, ca îngrijitor la porci. Însă, pe drum, în sufletul lui s-a petrecut o schimbare dramatică. Motivele cu care a pornit spre casă s-au schimbat treptat. În clipa în care a ajuns acasă, nu se mai considera moștenitor, ci servitor. Nu se mai considera vrednic să se cheme fiu. La fel se întâmplă și cu noi. Motivele și scopurile pentru care venim la Dumnezeu se schimbă și, pe măsură ce ne apropiem de El, în călătoria noastră către casă, renunțăm la egoism.

De discutat: De ce este atât de important să facem acești pași pe drumul de întoarcere către Tatăl nostru? Ce ne spune schimbarea atitudinii fiului risipitor față de el însuși și a motivelor pentru care s-a întors acasă despre importanța umilinței? De ce ne schimbăm atitudinile și părerea despre noi înșine în călătoria spre Tatăl? Ce anume din călătoria spre El are puterea să ne transforme?

IV. Reîntâlnirea cu Tatăl

Tatăl l-a văzut pe fiul lui când acesta se afla încă departe. El nu a așteptat ca fiul să ajungă la ușa casei, ci a alergat înaintea lui.

Gesturile tatălui din această parabolă ne arată cât de frumos ne primește Dumnezeu înapoi în familia Sa. El nu ne așteaptă să ajungem la capătul drumului, ci ne iese în întâmpinare și ne șterge trecutul. El nu ne

În *Parabolele Domnului Hristos*, la pag. 203 și 204, Ellen White adaugă un detaliu interesant, care nu se găsește în textele biblice. Când descrie scena întâlnirii tatălui cu fiul care se întoarce smerit acasă, ea notează: „Tatăl nu voia să îngăduie ca vreun ochi disprețuitor să râdă de mizeria și de zdrențele fiului său. El și-a luat de pe umeri propria mantie largă și bogată și a învelit cu ea trupul slăbit al fiului, iar tânărul și-a mărturisit pocăința printre suspine, spunând: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău» (Luca 15,21). Ținându-l strâns alături de el, tatăl l-a condus în casă. Nu i s-a oferit nicio ocazie să ceară locul de slujitor. El era un fiu care urma să fie onorat cu tot ce era mai bun în casa tatălui și pe care bărbații și femeile care îl așteptau aveau să-l respecte și să-l slujească.

Tatăl le-a zis slujitorilor săi: «Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintea în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.» Și au început să se veselească.”

8. Ce perspective ne oferă acest comentariu asupra parabolei și ce ne spune despre caracterul lui Dumnezeu?

Tatăl vrea să acopere imediat rușinea greșelilor fiului său. Înțelegem de aici că trebuie să învățăm să lăsăm trecutul în urmă, să nu ne mai gândim la greșelile noastre sau ale altora. Multe dintre cele mai rele păcate nu sunt cunoscute acum, dar într-o zi vor fi scoase la lumină (1 Cor. 4,5); la fel ca Pavel, trebuie să uităm ce este în urma noastră și să ne aruncăm spre ce este înainte (Fil. 3,13.14).

9. Ce vrea să spună tatăl prin cuvintele „acest fiu al meu era mort și a înviat”? Luca 15,24

Nu există poziție neutră în problema mântuirii. La sfârșitul tuturor lucrurilor (Apoc. 21,5), când marea luptă se va încheia, fiecare om va primi fie viața veșnică, fie moartea veșnică. Nu există o a treia posibilitate.

Acesta este negreșit un gând de care trebuie să ținem cont în fiecare zi, în deciziile noastre!

pune la încercare ca să vadă dacă ne întoarcem la El cu pocăință sinceră, cu durere pentru păcatele noastre. El ne redă imediat poziția de copiii ai Săi. Nu ne chestionează, nu ne învinovățește și nici nu ne spune: „Ți-am spus eu ce ai să pățești!”

De discutat: Cum te simți când pierzi un lucru valoros și când îl regăsești? Te ajută această ilustrație să-ți dai seama cum Se simte Dumnezeu atunci când un copil de-al Său se întoarce acasă? Ne motivează atitudinea Sa să ne întoarcem atunci când ne-am îndepărtat de El?

3. APLICĂ!

Pentru instructor: Deși fiul mai mic apare în prim-planul acestei parabole, și fiul cel mare are un rol important.

Fiul cel mare a fost întotdeauna ascultător și harnic și nu a manifestat niciodată în public lipsă de respect față de tatăl lui. Totuși el se supără când fratele lui este primit acasă ca un erou.

Întrebări pentru meditație

1. Parabola aceasta ne arată că nu toată lumea se bucură atunci când fiul risipitor se pocăiește și se întoarce acasă. Ce putem face pentru a ne comporta așa cum s-a purtat tatăl cu fiul lui pierdut?

2. La finalul parabolei, care dintre fii pare a fi pierdut? De ce?

3. Cum ne putem feri să-i judecăm pe cei care se întorc la Dumnezeu?

4. ILUSTREAZĂ!

Pentru instructor: Din parabola aceasta, putem desprinde multe lecții:

- Dumnezeu îi caută pe păcătoși și îi primește la El.
- Noi suntem răspunzători pentru deciziile noastre greșite.
- Păcătosul poate să se întoarcă la Dumnezeu, dacă dorește.
- Despărțirea de Dumnezeu ne aduce suferință.
- Viața fără Dumnezeu este trăită în van.
- Trebuie să avem o atitudine smerită când ne întoarcem la Dumnezeu.
- Chiar și copiii din familii de oameni credincioși se pot rătăci.
- Deciziile greșite luate în tinerețe ne pot aduce multă suferință și durere.
- Există în viața aceasta multe capcane de care trebuie să ne ferim.

Activitate: Adu-le aminte membrilor grupei de activitatea introductivă. Cere-le să își imagineze cum ar arăta lista, dacă în ea ar fi scrise toate păcatele lor, și nu ale fiului risipitor.

Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, cap. „Era pierdut și a fost găsit” și „O prăpastie de netrecut”; *Hristos, Lumina lumii*, cap. „Ultima călătorie din Galileea”; *Mărturii*, vol. 3, cap. „Parabole despre cel pierdut”.

„Observați cât de duios și de milos este Domnul în felul în care îi tratează pe oamenii pe care i-a creat. El îl iubește pe copilul Său care a greșit și îl îndeamnă să se întoarcă. Brațul Tatălui îl cuprinde pe fiul Său pocăit, veșmântul Tatălui îi acoperă zdrențele, inelul este pus pe degetul lui, ca semn al apartenenței regale. Totuși, cât de mulți privesc la fiul risipitor nu doar cu indiferență, ci și cu dispreț. Asemenea fariseului, ei spun: «Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni» (Luca 18,11). Dar cum credeți voi că îi privește Dumnezeu pe aceia care, în timp ce pretind că sunt conlucrători cu Hristos, stau lângă sufletul care luptă împotriva potopului de ispite, asemenea fratelui din parabolă – cu încăpățănare, rea voință și dispreț?” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, pag. 140

„Puterea și harul au fost pregătite prin Domnul Hristos și sunt gata să fie duse de îngerii slujitori la fiecare suflet credincios. Nimeni nu este atât de păcătos, încât să nu găsească putere, curăție morală și neprihănire la Isus, care a murit pentru el. Domnul așteaptă să-l dezbrace de hainele pătate și murdărite de păcat și să-l îmbrace cu hainele albe ale neprihănirii. El nu dorește ca păcătoșii să moară, ci dorește ca ei să trăiască.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, pag. 55, 56

Întrebări pentru discuție

1. Discutați mai mult despre faptul că frații creșcuți în aceeași casă, de aceeași părinți, pot alege drumuri spirituale diferite. Cum se explică această situație?
2. Cum îi ajutam pe cei care, după ce L-au părăsit pe Domnul, au plecat în lume și și-au făcut rău lor înșiși și altora, vor să lase în urmă trecutul, dar nu pot, fiindcă, oriîncotro apucă, se lovesc de consecințele deciziilor lor? Ce speranță le putem transmite?
3. Nu toți cei care Îl părăsesc pe Domnul ajung îngrijitori la porci. Cum putem să-i ajutam pe cei care au plecat să înțeleagă că, deși le merge bine, au luat o decizie fatală?

Am descoperit credința adevărată

Am crescut într-o familie creștină din Ghana. La șaptesprezece ani, am fost nevoită să mă mut la mătușa mea, fiindcă mama a plecat la lucru în altă țară. O prietenă care învăța la Universitatea Adventistă Valley View m-a sfătuit să termin studiile liceale la această universitate, ca să fiu mai bine pregătită pentru facultate. Știam că era o instituție creștină, dar nu știam nimic despre adventiști. Am ascultat sfatul ei și m-am înscris.

Apoi, am aflat cu surprindere că trebuia să participăm la altar în fiecare seară și să mergem la capelă sâmbăta. Lucrul acesta mi s-a părut ciudat. La altar, nu mi se părea greu să iau parte, dar să merg la biserică, sâmbăta, mi se părea imposibil. Pentru mine, religia era o activitate caracteristică zilei de duminică! La început, am trăit cu sentimentul că încălcăm voia lui Dumnezeu, pentru că mergeam la biserică sâmbăta. Dar prietenele mele m-au ajutat să înțeleg că sâmbăta este ziua de odihnă aleasă de Dumnezeu și nu duminica. De asemenea, ele m-au ajutat să înțeleg principiile celorlalte practici adventiste.

În timpul Săptămânii de Rugăciune, pastorul i-a invitat pe studenți să-și predea cu totul inima lui Dumnezeu. Am răspuns și eu la acest apel. Am studiat Biblia împreună cu câțiva prieteni și, cu timpul, m-am botezat împreună cu alți cincizeci de studenți.

Mama nu m-a certat pentru decizia mea, dar mătușa mea se temea că am intrat într-o sectă. În vacanță, m-am întors acasă și i-am explicat cum este noua mea credință. Ea avea convingerea că adventiștii sunt doar o sectă, nu o biserică.

După absolvirea liceului, m-am înscris la facultate, la Universitatea Valley View. Rugăciunea mea este ca rudele mele să aibă dorința de a afla mai multe despre credința mea și să înțeleagă principiile mele. Mi-aș dori ca într-o zi să viziteze Biserica Adventistă.

Darurile voastre sprijină financiar Universitatea Valley View și alte instituții adventiste de învățământ din toată lumea. O parte din darurile strânse anul trecut, în al Treisprezecelea Sabat, au ajutat la construirea unei capele noi în campusul acestei universități. Vă mulțumesc pentru că mi-ați dat posibilitatea să studiez la o universitate adventistă, în care studenții Îl pot cunoaște pe Hristos și pot crește în credință.

Sonia Somuah Asante este studentă în ultimul an la Universitatea Valley View din apropiere de Accra (Ghana).